

"หนึ่ง...สอง...สาม...สี่"

"ห้า...หก...เจ็ด...แปด"

"เก้า...สิบ...สิบเอ็ด..."

เสียงพิมพ์เบาๆ ได้ยินไม่เกินเสียงกระซิบลอดมาจากเรือวผัน
ขาวสะอาดเป็นระเบียบในริมฝีปากสวยบางได้รูปที่เคลือบด้วยสีชมพู
หวาน ดวงตากลมสวยบัดนี้ปิดสนิทเหมือนไม่ต้องการจะเห็นภาพ
ตรงหน้า แพขนตาอนยาวที่ผ่านการบัดแต่งด้วยมาสคาร่ากะพริบอยู่
สองสามครั้ง ลมหายใจที่ผ่านเข้าออกจุมุกโด่งแต่รั้นปลายกำลังถูก
บังคับให้เข้าซ้าๆ ออกซ้าๆ

อาการทั้งหมดนี้กำลังเกิดขึ้นกับคนที่พยายามระงับอารมณ์โกรธ
ของตนเองอย่างถึงที่สุด แต่ดูเหมือนว่าสิ่งที่เจ้าตัวพยายามทำอยู่นี้
กำลังถูกทำลายอย่างหนัก และยังมีเสียงพูดประโยคหนึ่งดังขึ้น เจ้าของ
อาการก็แทบจะกักกันอารมณ์โกรธนี้เอาไว้ไม่ไหว

"อ้าว แล้วนางแบบกำลังทำอะไรอยู่ครับ ทำปาก
หมุบหมิบๆ อยู่นั่น ลืมตาครับ แล้วยิ้มสวยๆ ด้วย"

คนพูดคือตากล่องมาดเซอร์สุดๆ เจ้าของเรือนกายสูงโปร่ง ใบหน้า รียวว จมูกโด่งเป็นสันเหนือริมฝีปากหยัก เรือนผมยาวสีดำสนิทถูกรวบมัดไว้ที่ท้ายทอย สายกลิ้งที่คล้องคออยู่นั้นส่วนหนึ่งพาดผ่าน เลื่อยืดสีขาวยสะอาดตา ส่วนตัวกลิ้งถูกยกขึ้นอยู่ระดับใบหน้าเพื่อที่ เจ้าตัวจะมองผ่านเลนส์ไปยังนางแบบ ดวงตาสีน้ำตาลยาวรีภายใต้ คิ้วเข้มหนาของเขาหรือลงเล็กน้อยเมื่อเห็นว่าคนยืนอยู่หน้ากล้องกำลัง หลับตาทำปากขมุบขมิบๆ เหมือนบริกรรมคาถาอะไรสักอย่าง

พอเห็นอย่างนั้นชายหนุ่มก็เลยลดกล้องลงแล้วปล่อยให้สายกลิ้ง ทำหน้าที่ยึดตัวกล้องเอาไว้กับคอของเขา เอามือล้วงกระเป๋าหลังสองข้างของกางเกงยื่นตัวแก้ด้วยความเคยชิน เอียงคองน้อยๆ ส่งสายตามองไปที่นางแบบซึ่งบัดนี้ยังคงอยู่ในอาการเดิม ชายหนุ่มเอาลิ้นดัน กระพุ้งแก้มจนโป่งอันเป็นอาการเคยชินที่เขา มักจะทำในขณะที่เขากำลังคิดทำอะไรสักอย่าง

ครูหนึ่งดวงหน้าภายในกรอบเคราเขียวครีมนักปราชญ์รอยยิ้มขึ้นจางๆ เป็นรอยยิ้มเหมือนกับรอยยิ้มของเด็กๆ สักคนที่คิดแผนการอะไรขึ้นมาได้สักอย่าง จากนั้นเจ้าตัวก็เดินเข้าไปใกล้ๆ กับนางแบบ ก่อนจะยื่นหน้าเข้าไปพูดด้วยเสียงที่ไม่ดังเกินกว่าจะได้ยินกันเพียงสองคน

"ห้องคาถาหาคู่อยู่หรือครับคุณหนูจะจำ"

สิ้นประโยคนั้นเท่านั้นละ นางแบบคนสวยเจ้าของนาม 'จะจำจาร์มน' ก็ลืมตาโตขึ้นมองจ้องหน้าคนพูดทันที พร้อมกับส่งสายตาที่เหมือนจะเผาเขาให้แหลกเป็นผุยผงได้ในนาทีนี้

"นายรัชย์" เสียงแข็งและห้วนแต่ไม่ได้ดังเหมือนที่เจ้าตัวอยาก จะตะโกนให้ดังลั่นทำลายแก้วหูคนทำหน้ายวนๆ นี้ เพราะที่นี่มีคนอยู่ เยอะเกินกว่าที่เธอจะทำเช่นนั้นได้ สาวน้อยจึงได้แต่พูดด้วยระดับเสียงเท่านี้พร้อมกับส่งสายตาพิฆาตให้เขา

"ทำไมครับ เรียกผมทำไม กลัวลืมนชื่อผมหรือไปถึงได้เรียกหาแต่นายรัชย์ฯ" ดวงตาสีน้ำตาลนั้นมีแววล้อเลียนปรากฏอยู่อย่างเห็นได้ชัด หากแต่คนถูกล้อเลียนไม่ได้มีอารมณ์ขันไปด้วย กลับนี่ก็อยากจะฉีกเจ้าของสายตาให้แหลกเป็นพันชิ้น

"นาย..." จารุมนพูดได้แค่นั้นเพราะยังไม่ทันที่จะพูดอะไรต่อก็มีใครคนหนึ่งตะโกนขัดจังหวะขึ้นมาเสียก่อน

"อ้าว ตากล้องกับนางแบบคุยอะไรกันอยู่ ไม่รีบถ่ายเดี่ยวเด็ดแรงเกินไปนะ"

เสียงนี้ทำให้คู่อริทั้งสองหันไปมองต้นเสียงพร้อมๆ กัน ก่อนที่ฝ่ายตากล้องจะเป็นคนตะโกนกลับไปเสียเอง

"ครับๆ พี่นก จะถ่ายเดี่ยวนี้ละครับ" รัชย์ส่งยิ้มกว้างไปพร้อมกับคำพูดนั้น ก่อนจะหันมาสบตากับคนตรงหน้า

"สงบศึกกันชั่วคราว ทำงานก่อนนะครับคุณหนู" พูดจบเจ้าตัวก็ถอยกลับไปยืนตำแหน่งเดิมก่อนจะร้องบอกมาให้จารุมนเจ็บใจอีกว่า

"ยิ้มสวยๆ ครับนางแบบ ถ้าไม่ยิ้มเขาจะคิดว่าคุณกำลังโกรธหรือกำลังอยากฆ่าใครอยู่นะครับ"

สิ้นเสียงของเขาก็ทำเอาที่มงานพากันหัวเราะคิกคักเป็นที่สนุกสนาน เพราะรู้ว่าตากล้องเจ้าของชื่อรัชย์คนนี้เป็นคนมากอารมณ์ขันเพียงใด เรียกได้ว่าอารมณ์เฮฮาของเขานั้นมีมากพอๆ กับฝีมือถ่ายภาพที่เดียว ไม่อย่างนั้นเขาคงไม่ได้เป็นช่างภาพประจำให้กับที่นี่ รวมทั้งคว่ำรางวัลถ่ายภาพยอดเยี่ยมมานอนกอดแล้วหลายสถาบัน

ส่วนนางแบบนั้นตอนนี้ได้แต่รู้ลึกร้อนวูบๆ อยู่ที่ใบหน้าด้วยเธอกำลังอายอย่างที่สุดเมื่อโดนคนทั้งกองหัวเราะคิกคักใส่แบบนั้น จารุมนคิดว่าทุกคนกำลังหัวเราะเยาะเธอที่ถูกนายตากล้องนั้นว่ากระทบ

ไม่เคยเลยสักครั้งที่เธอจะต้องกลายเป็นตัวตลกของคนอื่นๆ เช่นนี้ ทุกครั้งเธอเคยเป็นแต่ดาวเด่น จะไปที่ไหนก็มีแต่คนหอมล้อม

เอาอกเอาใจ แต่ทำไมเมื่อมาอยู่ต่อหน้านายรัชย์ ตากล้องที่แสนเซอร์ คนนี้ เธอถึงได้กลายเป็นตัวตลกของทุกคนไปเสียได้

เธอเกลียดเขาเหลือเกิน เกลียดนายตากล้องผมยาว หวดเครา รกรุงรังคนนี้ ทำไมที่พิทยาการถึงไม่ยอมรับสมัครตากล้องคนใหม่ เสียที เธอไม่เชื่อหรือว่าในวงการนี้จะไม่มีความสามารถมากกว่า นายรัชย์ ตากล้องจอมกวนนี้ จารุมนคิดด้วยความซัดเคื่องใจ และ ถ้าเป็นไปได้เธออยากจะบีบคอายนั่นให้ขาดใจตายคามือไปเลย

และเมื่อคิดเช่นนั้นภาพความหลังก็ปรากฏเป็นฉากๆ แถมยังเป็น ความหลังที่ไม่อยากจะจดจำด้วย ถ้าหากนำเรื่องราวของเธอกับนายคนนี้ มาเขียนเป็นหนังสือ คงต้องมีการอธิบายเอาไว้ตรงเชิงอรรถว่าสามารถ อ่านเพิ่มเติมได้จากหนังสือเรื่องนั้นเรื่องนี้อะไรประมาณนั้นแหละ เพราะว่าเบื้องลึกเบื้องหลังระหว่างเขาและเธอมันมากมายเกินกว่าจะ อธิบายให้หมดได้ง่ายๆ

เธอกับนายรัชย์ ตากล้องประจำนิตยสารทีนเทรนด์นี่รู้จักกัน ตั้งแต่ปีที่แล้ว (แน่นอนว่าเธอไม่ได้อยากจะรู้จักกับตากล้องปากร้าย คนนี้นักหรอก) เมื่อตอนที่เพิ่งจะเข้าสู่วงการถ่ายแบบใหม่ๆ แต่ครั้งแรก ที่เจอกันนั้นเธอและเขาไม่ได้เจอกันในฐานะนางแบบกับตากล้อง แต่ เป็นการเจอกันจากการที่เธอมาบริษัททีนเทรนด์เพื่อพบกับหทัยชนก ญาติผู้พี่ ซึ่งอีกฝ่ายมีตำแหน่งเป็น บ.ก. ของนิตยสารทีนเทรนด์ แต่ วันนั้นพี่นกติดประชุม เธอจึงต้องเดินมานั่งรอที่ห้องทำงานส่วนตัว ของพี่ หากแต่ยังไม่ทันได้เดินมาถึงห้องก็มีอันต้องมาประสบพบเจอกับคนปากร้ายอย่างนายรัชย์เข้าเสียก่อน เขาเดินชนเธอจนเกือบล้ม แล้วไม่คิดขอโทษสักคำ ซ้ำยังกล่าวเหน็บแนมเสียอีกว่าเพราะการใส่ กระโปรงสั้นรัดรูปและรองเท้าส้นสูงปรี๊ดแบบที่เธอชอบใส่เป็นประจำ นั้นแหละคือสาเหตุที่ทำให้เธอเกือบจะลงไปวัดความแข็งของพื้น ไม่ได้เกิดจากความชุ่มซุ่มซำมของเขาเสียหน่อย แล้วร้ายที่สุดก็คือวันนั้น

นายรัชย์บอกว่าเธอทำหน้าที่โกรธได้เหมือนนางยักษ์จากเรื่องสังข์ทอง คิดมาถึงตอนนี้จาร์มนยังโมโหไม่หาย และจากการปะทะคารมกันวันนั้นก็ทำให้เธอตั้งนายตากล่องคนนี้อาไว้ในฐานะศัตรูหมายเลขหนึ่งเลยทีเดียว

วีรกรรมวีรเวรของเธอกับนายรัชย์ยังไม่หมดแค่นั้น เพราะหลังจากการเจอกันครั้งแรกที่แสนจะไม่อยากจดจำ เธอกับเขายังต้องมาเจอกันอีกหลายครั้งเพราะเรื่องของงาน แล้วเจอกันที่ไรท์เป็นต้องโดนเขาเหน็บให้เจ็บใจไปเสียทุกที ก็จะไม่เจ็บใจได้อย่างไร ทุกครั้งที่ปะทะคารมกัน เธอไม่เคยจะได้เขากลับไปได้สักที ยิ่งกว่านั้นนายนั้นยังทำหน้าที่เป็นสุภาพบุรุษกับสาว ๆ คนอื่นไปทั่ว แต่กับเธอละก็เป็นที่ต้องกลายเป็นคนปากคมคารมร้ายกาจราวกับกรรไกรไปเสียทุกครั้ง แถมกับผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งเธอเคยเห็นเป็นศัตรูอย่างชมพูนิกร รุ่งพีที่มหาวิทยาลัย นายรัชย์ยิ่งดูเหมือนจะเอาอกเอาใจและแสดงความเป็นสุภาพบุรุษจนเกินเหตุ ซึ่งแน่นอนว่าท่าทางแบบนี้เขาไม่เคยปฏิบัติกับเธอเลยสักครั้ง

ครั้นอ่อยปากเล่าให้ญาติผู้พี่ฟังด้วยหวังจะให้ว่ากล่าวตักเตือนนายนั้น หรือถ้าเป็นไปได้ไล่ออกไปเลยยิ่งดี แต่พี่นกกกลับบอกเสียอีกว่าปกติก็ไม่เห็นเขาทำปากร้ายกับใคร แถมรัชย์ยังมีฝีมือมากเสียอีกด้วย ชื่นไล่ออกคงเสียตายแน่ ก็เลยสรุปว่านายรัชย์ยังคงเป็นตากล่องให้กับนิตยสารทีนเทรนต์มาจนบัดนี้ และแน่นอนว่าดีกรีความปากร้ายไม่เคยลดลงเลยสักนิดหากหมอนั้นได้เจอหน้าเธอ

หน้อย ยิ่งคิดยิ่งแค้น

สาวน้อยมองตากล่องสุดเซอร์ด้วยอารมณ์แค้นเคืองสุดบรรยาย และพยายามกลั่นใจฝืนยิ้มให้งานถ่ายแบบครั้งนี้ผ่านพ้นไปโดยไว ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเมื่อการถ่ายแบบเสร็จลง จาร์มนจะรีบเดินไปให้พ้นจากบริเวณนี้โดยรวดเร็วเพียงใด

ส่วนตากล้องที่โดนมองด้วยความแค้นเคืองนั้นดูเหมือนจะไม่
รับรู้กับสายตาของนางแบบเลยสักนิด เพราะเมื่อการถ่ายแบบเสร็จสิ้น
ลง เขาก็มีงานให้ต้องจัดการมากมายเกินกว่าจะมาสนใจมองสายตา
เคืองๆ ของคู่อริได้ นอกจากจะต้องจัดการดูเก็บอุปกรณ์แล้วยังต้อง
เร่งเข้าไปทำงานในสตูดิโออีกด้วย รัชย์จึงไม่รู้สิกรู้สาอะไรสักนิดกับ
สายตาพิฆาตที่นางแบบสาวสวยส่งมาให้ จนกระทั่งมีเวลานั่งอยู่กับ
ตัวเองคนเดียวเงียบๆ นั่นล่ะ เขาถึงได้เริ่มคิดถึงหน้าหงิกงอและสายตา
พิฆาตของจากรุ่นตอนที่เธอโกรธ

เขายอมรับว่าครั้งแรกที่เจอกับจากรุ่นนั้นไม่เคยชอบหน้าเธอเลย
สักนิด ผู้หญิงอะไรอายุก็นิดเดียวแต่วางมาดเกินอายุ การพูดจา การ
วางท่าทางก็ดูข่มคนอื่นเป็นนิสัย เจอกันเมื่อไหร่เขาเองที่เป็นฝ่าย
หนีห่าง เพราะรำคาญกับเสียงแหลมๆ แสบหูนั่น แต่เมื่อปีที่แล้วด้วย
หน้าที่การงานทำให้ต้องเจอกันบ่อยๆ อย่างเลี่ยงไม่ได้ และเกิด
เหตุการณ์ขึ้นมากมายเหลือเกิน จากตอนแรกก็เดินหนีเพราะไม่ยอม
ยุ่งด้วย แต่อีกฝ่ายก็ดูเหมือนจะชอบมาพูดจาแซวเขาเสียเหลือเกิน
กับเรื่องของชมพูนิคซ์ จนเมื่อเห็นว่าหนีไม่พ้นนั้นล่ะถึงได้โต้ตอบกลับ
ไปบ้าง และจากการโต้ตอบกันนั้นก็ทำให้ได้เห็นสาวน้อยอีกรูปแบบหนึ่ง

เวลาที่จากรุ่นโกรธหรือเถียงไม่ทัน หน้าเจ้าหล่อนจะแดงก่ำดู
ตลกมากในสายตาของเขา และจากนั้นมาไม่รู้เหมือนกันว่าเริ่มตั้งแต่
ตอนไหนที่เขาเริ่มรู้สึกสนุกกับการแก่งแย่งให้จากรุ่นโกรธจนหน้าแดง

เพราะอะไรไม่รู้เขาถึงได้รู้สึกดีนักเวลาเห็นอีกฝ่ายออกอาการ
แบบนั้น เขาจำได้ดีว่าเคยยั่วโมโหให้จากรุ่นหน้าแดงมาก็ครั้งแล้ว ทั้ง
ที่บริษัททีนเทอร์นด ตอนที่ไปถ่ายแบบกันที่เกาะส่วนตัวกลางทะเลเมื่อ
ปีที่แล้ว หรือแม้กระทั่งตอนที่บริษัทจัดกิจกรรมตอบแทนผู้อ่านโดย
การพาผู้อ่านไปร่วมกิจกรรมที่เกาะชื่อดังฝั่งอ่าวไทย อะไรก็ไม่น่าซ้ำ
เท่าตอนที่เธอละเลงครีมกันแดดแทบหมดขวดเพราะกลัวแสงแดด

ตอนไปต๋าน้ำ พอเข้าไปพุดยั่วเข้าหน่อยแม่คุณก็ตวาดแหวทำหน้าหงิก เขาก็เลยแกลังกลับด้วยการยื่นถอดเสื้อตรงหน้า เท่านั้นแหละ จำได้เลยว่าคุณเธอหน้าแดงอย่างกับลูกตำลึงสุก น่าขำจริงๆ

อ้อ ตอนที่จากรูมนลั้มาในอ้อมกอดเขาตอนเล่นวอลเลย์บอล ชายหาดก็เหมือนกัน หน้าเธอก็แดงแจ๋เลยทีเดียวยังไม่นับตอนที่เธอเดินตามหลังเขามาติดๆ ที่ชายหาดหลังจากได้เห็นภาพบาดตาของคุณพิทยากรกับชมพูนิกซ์ ซึ่งพอเขาหยุดเดิน หน้าเธอก็กระแทกกับแผ่นหลังของเขาอย่างจัง ทำเอาจมูกโด่งรึ้นปลายนั้นแดงจนน่ากลัวว่าจะหักทีเดียวย แถมพอเขาก็มหน้าเข้าไปดูใกล้ๆ เธอก็สะบัดหน้าหนีเสียดคอแทบหลุด

และจากเหตุการณ์ในครั้งนั้นนั่นล่ะทำให้เขามองเธอเปลี่ยนไป จากตอนแรกที่จากรูมนดูเป็นคนเอาแต่ใจ ชอบใครรักใครก็แสดงออกอย่างโจ่งแจ้ง พอชอบท่านประธานก็เกาะติดแจ่มเยอมห่าง แต่พอจากรูมนได้เห็นที่ท่านประธานกับชมพูนิกซ์รักกันมันคงเช่นนั้น สาวน้อยก็ถอยห่างออกมาโดยไม่มีที่ท่าว่าจะตามต่อแยะหรือยื้อแย่งเหมือนบรรดานางร้ายในละครหลังข่าวทั้งหลาย เขาคิดว่าตรงนี้ล่ะที่เป็นส่วนน่ารักของเธอ

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ ใบหน้าของรัชย์ก็ปรากฏรอยยิ้มออกมาจากรู่น้องที่ทำงานด้วยกันต้องเอ่ยปากถาม

"พี่รัชย์เป็นไรอะ อยู่ๆ ก็ยิ้ม"

"มันจะเป็นอะไรร้าย มันก็เป็นบ้านะสิ" เจีวี สาวประเภทสองผู้รับผิดชอบเรื่องเสื้อผ้าหน้าผมของนายแบบนางแบบเดินหนวยขนาดเข้ามาพร้อมกับตอบคำถามให้ผู้ช่วยเขา รัชย์ส่ายหน้าด้วยความอ่อนใจเมื่อได้ยินคำตอบของอีกฝ่าย

"ว่าไปนั่นเจี" ชายหนุ่มหันมาว่าเจีวีวี

"อ้าว ก็หรือไม่จริง คนอะไรอยู่ๆ จะยิ้มขึ้นมาโดยไม่มีเหตุผล

มันก็มีแต่คนบ้าเท่านั้นละ" เจ็ววีจิบปากจิบคอโต้คารมกับตากล้อง
หนุ่มมาดเซอร์

"เจ็วจะมาจับผิดอะไรผมนักหนา" ชายหนุ่มหันมาถามพร้อมทั้ง
ส่งรอยยิ้มที่ใครๆ ก็พากันบอกว่าเวลาเขายิ้มละก็ หน้าเซอร์ๆ แบบ
นี่ก็ดูอ่อนโยนน่าหลงใหลขึ้นมาทันที

"เขาไม่เรียกจับผิด แต่เรียกการสังเกต ยิ่งเป็นคนทีเพิ่งผ่าน
อาการอกหักมาหมาดๆ แบบเธอนี้ต้องยิ่งสังเกต ไม่รู้จะออกอาการ
เฮิร์ตหรือเป็นบ้าขึ้นมาเมื่อไหร่"

"ไม่ใช่แบบนี้หรอกหน้า อย่ามามัวจับผิดผมอยู่เลย พี่นกเดิน
มาโน่นแล้ว เตี่ยคงได้ถามหรือทำงานของเจ็วเรียบร้อยหรือยัง" รัชย์
หันไปทำหน้าที่ไปให้เจ็ววีดูว่าพี่นก บ.ก. ของทีนเทรนต์เดินตรงมา
ทางนี้แล้ว

"อ๊วย ฉันไปดีกว่า เตี่ยวโตนพี่นกแสบเนอ" พอเจ็วสุดสวยหัน
ไปเห็นอย่างนั้นก็รีบชิงไปทันที

รัชย์มองตามอีกฝ่ายพร้อมกับถอนหายใจออกมาเบาๆ

อกหักอย่างนั้นหรือ คนที่สนิทกับเขาก็ว่าเขาอยู่ในอาการนี้กัน
ทั้งนั้น เพราะคนที่เขาเคยรู้สึกดีๆ ด้วยก็แต่งงานไปเสียแล้ว จะว่า
เขาอกหักก็ไม่เชิงหรอก เพราะความรู้สึกที่ว่ามันมันเกิดกับเขาเพียง
ฝ่ายเดียว เธอคนนั้นไม่ได้รู้สึกเช่นเดียวกับเขาลักหน่อย คนที่เธอมอง
มาตลอดและมีเพียงคนเดียวเท่านั้นที่อยู่ในหัวใจก็คือคนที่เธอเลือก
แต่งงานด้วยต่างหาก แถมหนุ่มคนนั้นยังเป็นคนที่รักมั่นคงต่อเธอมา
เป็นสิบๆ ปี แล้วเขาจะหรือจะไปหาญสู้ได้ นอกจากยอมรับเรื่องดังกล่าว
โดยไม่มีสิทธิ์โต้แย้ง

ดังนั้นเหตุการณ์ที่ผ่านมาเขาถึงไม่ได้มองว่าตนเองเป็นหนุ่มอกหัก
หรืออภัพรักเลยสักนิด ตรงกันข้าม เขาก็ยังใช้ชีวิตได้ตามปกติเมื่อ
ได้พบเจอหน้าเธอคนนั้น ชมพูนิกซ์ สาวน้อยหน้าใสที่บัดนี้ได้กลายเป็น

ภรรยาของท่านประธานโดยสมบูรณ์ไปแล้ว แต่ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังสามารถมองเห็นหน้าเธอและพูดคุยกับเธอได้อย่างสนิทใจ ไม่เห็นจะเกิดอาการเจ็บแปลบในหัวใจเหมือนที่คนนอกห้กจะรู้สึกสักนิด แล้วแบบนี้จะเรียกว่าเขากหักได้อย่างไร จริงไหมล่ะ

ชายหนุ่มทำงานของตนต่อไปจนเสร็จแล้วก็ขับรถกลับสตูดิโอของทีนเทรนต์ ในขณะที่นางแบบมาดคุณหนูที่เขาชอบแบกเลี้ยงเธอบ่อยๆ นั้นกลับไปมหาวิทยาลัยเพื่อเรียนช่วงบ่ายนานแล้ว

เรื่องราวของจารุมนกับรัชย์นั้นเหมือนถูกเบี่ยงเบนลิขิตเอาไว้ให้หนุ่มสาวทั้งสองมีเรื่องราวเกี่ยวพันกันชนิดหลีกเลี่ยงไม่ได้ เมื่อจารุมนรับปากอาจารย์ประจำคณะว่าจะไปช่วยงานแนะแนวทางการทำงานให้กับนักศึกษาปีสุดท้าย สาวน้อยไม่ได้รู้เลยว่าวิทยากรที่มาว่ามงานนั้นก็คือนายรัชย์ซึ่งปีที่แล้วก็มาเป็นวิทยากรให้ในฐานะศิษย์เก่า และได้สร้างความเสอาให้กับนักศึกษาที่เข้าร่วมงานจนเป็นที่โจษขาน กิจงานนั้นชายหนุ่มเล่นแซวชมพูนิกซ์จนกลายเป็นทอล์กออฟเดอะไต้เป็นเดือน เมื่อถึงเวลางาน นักศึกษาปีสี่ก็ทยอยเดินเข้าห้องประชุม วิทยากรสองสามคนก็ประจำที่นั่น จารุมนถูกจัดให้นั่งติดกับรัชย์โดยที่เธอยังไม่รู้ว่แก้อี้ที่วางอยู่นั้นคือนายรัชย์ คู่อดีตลอดกาลของเธอ จนกระทั่งอีกฝ่ายวิ่งกระหืดกระหอบมาถึงนั่นล่ะ สาวน้อยถึงตะลึงอ้าปากค้างที่เห็นวิทยากรอีกคนก็คือนายตากล้องปากร้าย

โธ่ อาจารย์ ทำไม่ทำกันอย่างนี้เนี่ย จารุมนหันไปมองหาอาจารย์ แต่ก็ไม่เห็น ครั้นจะลุกจากแก้อี้ก็คงจะไม่ได้เพราะนักศึกษาที่มานั่งกันจนเต็มหมดแล้ว และอาจารย์อีกท่านก็กล่าวเปิดงานแล้วด้วย อะไรไม่ร้ายเท่าเมื่อจารุมนหันไปมองคนที่นั่งข้างๆ ก็ได้เห็นว่าเขายังก็หัวแผล็บส่งให้เธอ แถมยังยิ้มแบบประหลาดๆ อีกด้วย

นายนี้คิดจะทำอะไรเนี่ย วั้ใจไม่ได้เลยจริงๆ สาวน้อยคิด

หาทางหนีที่โล่งอยู่ในใจ เพราะทุกครั้งที่อยู่ใกล้เขา เธอจะต้องเสียฟอร์มไปซะทุกที

งานดำเนินมาอย่างราบรื่น จารุมนเองถึงจะเป็นนักศึกษาปีสอง แต่ในฐานะที่มีประสบการณ์ในวงการบันเทิง เธอจึงได้รับเชิญมาพูดคุยถึงการทำงานในวงการ และการจัดสรรเวลาให้เหมาะสมระหว่างเรื่องงานและเรื่องเรียน จนกระทั่งมาถึงคิวของวิทยากรคนสุดท้ายซึ่งก็คือนายรัชย์ ชายหนุ่มก็พูดถึงการทำงานของตนไปเรื่อยๆ เริ่มจากตรงไหน เข้ามาในวงการนี้ได้อย่างไร การทำงานกับนางแบบนายแบบต่างๆ มีประสบการณ์อะไรที่น่าประทับใจบ้าง เป็นที่น่าสังเกตว่าตอนที่เขาพูดอยู่นั้นจะมีนักศึกษาสนใจยกมือสอบถามกันอยู่ตลอดเวลา เห็นจะเป็นเพราะบุคลิกเป็นกันเองของเขานั้นล่ะที่ทำให้นักศึกษากล้าที่จะถามเรื่องนั้นเรื่องนี้

จารุมนคิดว่าเธอคงไม่เจอเหตุการณ์อะไรเพราะงานก็เกือบจะจบแล้ว แต่อีกใจก็ยังหวาดระแวงเพราะไม่ค่อยจะมั่นใจนักว่าเมื่ออยู่ใกล้นายคนนี้แล้วเธอจะไม่มีเรื่องให้โมโห

แล้วสิ่งที่กังวลก็เป็นจริงจนได้เมื่อมีคำถามหนึ่งถูกถามขึ้นโดยนักศึกษาชายที่นั่งอยู่แถวหน้าสุด

"ที่ถ่ายภาพนางแบบมาตั้งเยอะ มีคนไหนที่ชอบเป็นพิเศษไหมครับ" นักศึกษาคนหนึ่งยกมือขึ้นถาม

"ไม่มีคนไหนที่ชอบเป็นพิเศษหรอกครับ เพราะนางแบบแต่ละคนจะไม่เหมือนกัน มีรูปหน้าแตกต่างกัน บางคนผิวเข้ม บางคนผิวขาว บางคนผมสั้น บางคนผมยาว แต่ว่าแต่ละคนนั้นก็มีความพิเศษอยู่ในตัว และหน้าที่ของตากล้องก็ต้องค้นหาสิ่งนั้นให้เจอครับ"

"อย่างเช่นนางแบบที่อาจารย์เชิญมาวันนี้ล่ะครับ คุณว่าสิ่งไหนที่สวยที่สุดในตัวเธอ"

งานเข้าจารุมนเสียแล้ว จู่ๆ นายรัชย์ก็พูดออกมาอย่างนั้นแล้ว